

чемъ творци за бждешето величие на нашето изкуство, защото да запази артиста себе си да не погине отъ гладъ, да си съгради домъ и удобства за живѣне, не значи още, че е свършилъ своя дългъ къмъ изкуството. То е само началото, неоходимото условие за бждеще творчество, защото артиста безъ удобства и условия не може да твори, не може да даде себе си, ако той не е здравъ и спокоенъ, доказателство за което ни служатъ нашитѣ другарки Роза и Маня. И трѣбва съ трепетъ и радостъ да поднесемъ своя даръ на благодарностъ за жертвитѣ, които тѣ сж направили и дали за нашето родно изкуство. Въ тази свята минута на нашето оформяване като нация, трѣбва дори, съзнателно да търсимъ достойнитѣ. Би трѣбвало да забравимъ всички лични ежоби, ако е имало такива, всички дребни честолюбия и се слѣземъ въ една хубава молба до съзнанието на българина — и го помолимъ да подкрепи въ тази тежка минута тия наши сестри — за да почувствуватъ и тѣ, че не сж изоставени, а горѣщо обичани, и че ако сме закѣснѣли то е било само отъ това, че и ний не прекарваме много радостни дни, че сме отрупани съ грижи и тегоби, натоварени съ тежки задължения; че работимъ до умора, препълнени съ тревога за утрешния день, че не е тъй радостна и нашата участъ, уплашени за утрешния день, и че ний благодаримъ на нашитѣ другарки, дето ни откъснаха за минута отъ нашитѣ грижи — за да станемъ по-добри, да се пробуди нашето съзнание на добри българи, които знаятъ да изпълнятъ своя дългъ. Ний имъ благодаримъ за това и нека се радва тѣхната душа, че тѣ, — *дадоха най-скъпия даръ — съзнанието за нашия дългъ къмъ роднитѣ таланти* Поклонъ на тѣхъ — и сърдеченъ поздравъ. Публиката ще знае да ги оцени и награди. Трѣбва само да ѝ се даде възможностъ да стори това. Тя ще стори това г сега, както го е правила, когато тѣ бѣха здрави и бодри, на висотата на своята слава, въ разцвѣта на своята мощъ.

А. Будевска — Ганчева